

Yağmurlu bir Ankara yazısı

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Çok zaman var ki, Ankara'ya gitmiyordum. Geçenlerde oradaydım. Şehre yaklaşırken başlayan iğde ağaçlarının kokusu kaldı o yolculuktan aklımda: Anadolu'nun yoksulluğu içinde insana zenginlikler sunan iğdeler. Ankara

yağışlı ve soğuktu. Hava kapalıydı. İlginç, garip, alışılmadık bir haziran başlangıcıydı.

Oysa haziran ayı benim çocukluğumdaki Ankara'nın en güzel aylarından birisiydi. Hiç unutmadığım bir görüntü ve duygu şimdi beni otuz yıl öteye savuruyor: Ortaokul bitirme sınavlarına hazırlanıyorum. Akşama kadar çalışıyorum. Sonra sokağa yürüyüş yapmaya çıkıyorum. Ansızın, her şeye rağmen bir ölçüye ve mimari bir estetiğe sahip apartmanların bahçelerinde açmış güller çarpıyor gözüme. Kırk ikinci yağmurlarından birisi yağmış, ortalık yarı ıslak; nereden geldiği belirsiz bir ihlamur, gül, iğde ve toprak kokusu vuruyor yüzüme.

Sonra aradan yıllar geçmiş. Üniversiteyi bitirdiğim dönemler. Hayat bir değil, birçok kavşakla açılıyor önüme.

Bir arkadaşımın buluşup şimdi yerinde yeller esen o güzel, unutulmaz pastanenin bulvardaki terasında oturuyoruz. O uzak bir yolculuğa çıkacak. Mayısın son günü. Hava gene yağmış. Oldukça serin; adeta 'zehir yeşili' bir gece bu. Benim elimde bir şemsiye, üstümde bir yağmurluk var. İkimiz de göğre bakıyoruz. O gideceği yeri aklından geçiriyor ve "Haziran" diyor, "orada da buradaki gibi güzeldir." Ben, çok matah bir laf ettiğimi sanarak, "Haziran" diyorum, "her yerde güzeldir; ama bir de insanın içinde taşıdığı bir haziran olmalı." Yirmili yaşların daha çok başındayız.

Şimdi bu ılık yağmurlar bitti. Ansızın bastıran ve günlerce süren sağanak fırtınaları var artık. Beni bilenler, onların 'çocuğu' olduğumu da bilir. Haziranların ve temmuzların yaz sıcaklarında bastıran ağır fırtınalarını, havanın kararmasını, göğün dokunacak kadar alçalmasını, ağaç yapraklarının o koyulukta birer mermi başı gibi boşluğa uzanışını delicesine severim. Bir defasında Ankara'da temmuz ve ağustos aylarında günlerce süren, soluk aldırmayan bir çalışmadan sonra nihayet başka bir yere, Bordeaux'ya gidiyordum. Paris'ten aktarma yapmam gerekiyordu. Uçaktan inip bagajımı emanete bırakıp en fazla altı yedi saat sürecek bir Paris macerasına yöneldim.

Denfert Rochereau'dan kente girip, oradan St. Germain'e vardığımda, bir saçağın altına sığınmış, serin bir rüzgârın eşliğinde yağan Paris yağmurunu, onca suyu yutmak istercesine içime çekiyordum. Yağmur ve o serinlik yalnızca yaz sıcaklığında kavrulmuş, kurumuş ağaçlar için değil, benim için de bir can suyuydu.

Bu yağmurları severim. Ama gene oraya döneyim, artık hiç yağmayan kırk ikindileri de severim. Belki de belleğimde mayalandıkları için bendeki yerleri daha da başkadır. Onlar, temiz, taze haziran güneşinin içinden adeta bulutsuz yağan yağmurlardı. Gökten yağmur değil, adeta ışık yağırdı. Gelir, arkalarında bir ferahlık, esenlik duygusu bırakarak geçip giderlerdi. İnsan başını göğre kaldırır, bir an için de olsa kendisine döner ve 'yaşıyorum' derdi. Bir derste, 'okuma kitabı'nda Hikmet Birant'ın 'kırk ikindiler' hakkındaki yazısını okurken, tam o sırada kolejin taş avlusuna ışık parçaları halinde sessizce yağan kırk ikinci yağmurunu unutmak mümkün mü?

'O Ankara artık yok' demek anlamsız; Ankara bir yerlerde duruyor işte. Belki, geriye kalan, o her zamanın sorusudur: 'Nerde bildir yağın kar şimdi...' Bu doğru ve çarpıcı ama, geleceğin yağmurlarının da o kadar güzel olmayacağını kim söyleyebilir?